

DE EERSTE STAP

Verhalen

Voor:

Mama,

Joke, Jessica en Jennifer;

jullie weten niet half hoeveel jullie voor me betekend hebben en nog
steeds betekenen.

“Zelfs een mars van duizend mijl begint met de eerste stap”
– Lao Tse –

“One small step for a man, one giant leap for mankind”
– Neil Armstrong–

INHOUDSOPGAVE

VOORWOORD DOOR DE SCHRIJVER

De Verhalen:

(ON)VERWACHT
DE ZON DIE ALLES ZIET
AFSCHEID
KREUKELS
GARRICK
UIT
ZAKAT (BARMHARTIGHEID)
DE OCHTEND NA DE AVOND ERVOOR
DE BRIEF
MINISTER-PRESIDENT
REGELS
MEISJE VAN ZESTIEN
CAROLINA
SPIEGELBEELD
PRIESTER
STEM
EDDIE
POLITIEK MET ANDERE MIDDELEN
MOE
EEN WERK VAN LIEFDE
FORENZEN

VOORWOORD DOOR DE SCHRIJVER

In oktober 2009 stond ik mezelf toe een al jaren smeulend verlangen tot een laaiend vuur aan te wakkeren. Ik wilde schrijver worden. En omdat ik eerst eens wilde weten of ik eigenlijk wel talent had, bestelde ik de schriftelijke cursus. 'Korte Verhalen Schrijven' bij NHA.

De cursus zou me in 48 lessen, vier per maand, de 'techniek' van het schrijven van korte verhalen bijbrengen. Alles bij elkaar stond er dus een jaar voor. Ik heb er vier jaar over gedaan. Niet omdat ik geen talent had maar omdat ik andere dingen soms net even iets belangrijker vond, zoals mijn gezin onderhouden. Daarom heb ik optimaal gebruik gemaakt van het idee 'Studeren in je eigen tempo'.

Nu, een jaar of drie na het insturen van de laatste les, durf ik het aan een deel van mijn werkstukken te publiceren. Het zijn die werkstukken die van de docent het cijfer 8 of hoger hebben gekregen, aangevuld met stukken die ik na de cursus zelf nog heb geschreven. De volgorde is volledig willekeurig, er zit geen 'systeem' in of zo. Gewoon een 'proeve van bekwaamheid' van een (aspirant)schrijver.

Voor de bundel heb ik de keuzes gemaakt in maart 2017, vandaar ook het copyright op één van de voorgaande pagina's. Ieder verhaal heeft echter ook een eigen copyright, dat ontstond op het moment dat ik het schreef. Daarom heb ik dat bij ieder verhaal ook vermeld.

Ik spreek de wens uit dat ik de lezer met de samenstelling dit bundeltje een plezier heb gedaan en dat ik hiermee de eerste stap heb gezet op die mars van duizend mijl naar een succesvol schrijverschap.

C.G.

(ON)VERWACHT

De laatste maand van haar zwangerschap was zwaar geweest. Haar buik was nu zo groot dat ze in haar bewegingen belemmerd werd. Ze had dan ook met haar man afgesproken dat ze het tot aan de geboorte van de kleine zoveel mogelijk rustig aan zou doen. Haar man steunde haar daarin, zoals in alles de afgelopen zevenendertig weken. Ze mocht niets meer doen, hij deed alles. Het enige dat ze nog wel mocht was rustig zitten in een gemakkelijke stoel die ze van zijn moeder te leen hadden gekregen. Om de verveling te verdrijven hadden ze besloten om hun lidmaatschap van de bibliotheek ten volle te benutten. Iedere week gingen ze een nieuwe lading leesvoer voor haar halen.

Zo liepen ze daar. Hij met een tas boeken aan zijn ene hand, zijn andere liefdevol om haar middel. Opeens stond ze stil en rilde.

‘Wat is er?’, vroeg hij.

‘Het wordt zo koud om mijn dijen’, zei ze.

‘Ach, je draagt een zomerrok, omdat je die zo lekker vindt zitten, maar het is pas februari. Het zal een windvlaag zijn. Laten we nou maar gauw naar huis gaan, daar is het in ieder geval warmer dan hier.’

Thuis bleek dat haar vliezen gebroken waren. Bij iedere stap die ze deed verloor ze vocht. De geboorte was dus echt begonnen. Even sloeg de paniek toe. Teveel emoties tegelijk schreeuwden om voorrang. Maar net zo snel keerde de rust weer: er moesten zaken geregeld worden. Bellen met de verloskundige. Die had toevallig spreekuur en zei dat ze naar de praktijk konden komen. Ondertussen was zij naar boven gegaan. Hij vond haar in de slaapkamer en vroeg wat ze daar deed. ‘Bed verschonen’, was het antwoord.

‘Maar we gaan zo naar de verloskundige en daarna naar het ziekenhuis. We komen hier voorlopig vast niet meer terug.’

Ze was onvermurwbaar, de bedden moesten verschoond. Hij hielp haar. Ze pakten de al weken klaarstaande tas en stapten in de auto.

De wachtkamer van de verloskundigenpraktijk zat vol. Na wat een eeuwigheid leek werden ze gehaald. In de spreekkamer werd het vaste ritueel afgedraaid: bloeddruk meten, wegen en dan op de behandeltafel om met een microfoon naar het hartje te luisteren. De verloskundige zette het apparaat op de dikke buik, maar kon schijnbaar het hartje niet vinden. Bovenop, onderaan, het ging heen en weer, steeds weer. Weer paniek: geen harttoon. Was het kindje dood? Al die weken samen in verwachting voor niets? Dan, gelukkig, het hartje. Luid en krachtig. Maar het heen en weer pendelen over de buik bleef aan de gang. Eindelijk kwam het hoge woord eruit.

‘Ik weet het niet zeker, maar ik geloof dat het er twee zijn.’

De toekomstige ouders keken naar elkaar en vervolgens ongelovig naar de verloskundige. Hij was de eerste die de stilte verbrak.

‘Hou jij je geintjes effe lekker voor je!’

Maar de verloskundige maakte geen grap, zei ze. Niet alleen zouden ze voor de eerste keer ouders worden, maar nog van een tweeling ook! In een waas hoorden ze de verloskundige met het ziekenhuis bellen.

‘Ik heb hier een mevrouw voor haar eerste bevalling, maar ze blijkt van een tweeling zwanger te zijn. Ja. Ja. Nee, begrijp ik. Goed, doe ik.’

Ze draaide zich naar hen toe.

‘Ga maar naar het ziekenhuis, daar vangen ze jullie wel op. De gynaecoloog van dienst is er nu niet, maar hij komt zodra hij kan’.

Negen uur ’s avonds. De portier van het ziekenhuis bleek op de hoogte en kwam vanachter zijn balie met een rolstoel toen hij hen zag. Ze mocht geen stap meer lopen, ze moest in de stoel, al haar protesten ten spijt. Uit één van de gangen verscheen een verpleegster. Met de rolstoel ging het achter de verpleegster aan, gang in, gang uit, tot een brede deur opzij werd geschoven en ze in de verloskamer kwamen. Een kamer met een ziekenhuisbed, een toiletruimte en een douche, meer niet. Hier moest het dus gaan gebeuren. De verpleegster vertrok, ze waren even alleen. De paniek schoot nu in háár hoofd.

‘Ik wil dit niet, ik wil hier weg’, snikte ze.

Hij probeerde haar zo goed hij kon te kalmeren en wonderwel lukte dat. Ze leek zich in haar lot te schikken.

Half twaalf ’s avonds. De dienstdoende gynaecoloog bleek een aardige man. Deze witte jas zou dus hun kind, nee, *kinderen* ter wereld brengen. Hij nam hen mee naar een halfdonker hok met een echoapparaat. De plaatjes op het scherm van die machine waren voor hen onbegrijpelijk, maar de specialist had er geen moeite mee.

‘Een been, nog een been, een arm... Ik zie zoveel ledematen, het kan er nooit maar eentje zijn’, zei hij en wachtte alsof hij, na een meesterlijke grap, een onbedaarlijk lachsalvo verwachtte. Maar in hun toestand konden ze er niet om lachen. Ze kregen dus niet maar één kindje, maar meer. Zover waren ze al, maar hoevéél dan?

Half twee ’s nachts. Ieder uur was een verpleegster gekomen om naar de hartjes te luisteren en te proberen erachter te komen hoeveel kinderen er nu precies geboren gingen worden. Deze keer kwamen er twee zusters tegelijk. Vrolijk babbelend legden ze voor de vierde keer die nacht banden om de zwangere buik waarmee naast de harttonen ook de intensiteit van de weeën kon worden geregistreerd. Na vijf minuten wist de oudste van de twee het zeker.

‘Het zijn er echt maar twee.’

Er ging, vreemd genoeg, een golf van opluchting door hen beiden. Ze konden zich nu instellen op niet één, maar twee kinderen en gelukkig niet drie of misschien wel nog meer.

Elf uur ’s morgens. Hoewel aan het begin van de nacht een soort ligstoel uit een dokterskamer was verhuisd naar de verloskamer, had geen van beiden een oog dichtgedaan. Natuurlijk was er dat grote nieuws dat ze moesten verwerken: niet één kind, maar twee! Maar er was meer. Zij had